Трибуна вільного українського слова на вільній американській землі

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: "Svoboda", 81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J.
Телефон: HEnderson 4-0807, 4-0237
Тел. УНС: HEnderson 4-1016

РІК LX. Ч. 296. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 6-го ЛИСТОПАДА 1952. П'ЯТЬ ЦЕНТІВ — FIVE CENTS No. 296. JERSEY CITY and NEW YORK. THURSDAY, NOVEMBER 6, 1952. VOL. LX.

АЙЗЕНГАВЕР—НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ ЗДА

МОЖЛИВІСТЬ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ ПЕРЕМОГИ ТЕЖ У ВИБОРАХ ДО КОНГРЕСУ; АЙВЕС ПЕРЕМІГ В НЮ ЙОРКУ, А СМИТ В НЮ ДЖЕРЗІ; БАГАТОМОВНИЙ ВИСЛІД ГОЛОСУВАННЯ В ПООДИНОКИХ СТЕЙТАХ І В ЦІЛІЙ КРАЇНІ.

АЙЗЕНГАВЕР ПЕРЕМІГ У ВИБОРАХ.

Ген. Двайт Д. Айзенгавер обраний президентом, а сен. Річард М. Ніксон віцепрезидентом Злучених Держав при виборах у вівторок 4 листопада. Це перемога Республіканської партії в таких розмірах, що їх прирівнюють до лявіни. О год. 1:40 ранку, в середу кандидат Демократичної партії, Адлай Е. Стівенсон, признав свого політичного суперника переможцем, заявляючи в своїй урядовій губернаторській квартирі у місті Спрінгфілд, у стейті Ілиной: „Наші громадяни зробили свій вибір в користь ген. Айзенгавера". Потім додав: „Це традиція американців твердо боротися перед виборами. Традиція каже теж об'єднатися лавою після виборів".

Вже перші вістки з виборчого терену у вівторок, сповіщали, що „Айк веде перед" у висліді голосування. Увечорі, почавши від год. 7:30, усі радієві сітки, передавали що кілька хвилин доповнюючі вістки в формі бюлетенів та заокруглених обчислень про положення в поодиноких стейтах, при чому раз перемагав Айзенгавер, другий раз Стівенсон, а вже від год. 9:30, коли надійшли звіти з перемоги Айзенгавера в стейті Конетикат, мало хто сумнівався про кінцевий результат. У середу ранком сповіщено, що Айзенгавер вийшов переможцем у 39 стейтах, а Стівенсон має запевнену більшість в дев'ятьох стейтах.

Перемога Айзенгавера важлива тим, що він „зломив Суцільний Південь" тобто роз'єднав тринадцять південних стейтів, які традиційно підтримували Демократичну партію при президентських виборах і тільки вимково якийсь стейт переходив в республіканський табір, або як при попередніх виборах в 1948 р., приєднався до окремого демократичного відламку „діксікратів". Найбільший числом виборців і кількістю електорів, стейт Ню Йорк, дав Айзенгаверові велетенську більшість дякуючи тому, що само місто Ню Йорк, звичайно твердиня демократів, дало несподівано велике число голосів генералові.

У загальних цифрах, проголошених через радіо в год. 8.30 в середу, подають: Ген. Айзенгавер веде перед у 39 стейтах, які дають 442 голоси в Колеґії Електорів, а Стівенсон має більшість у 9 стейтах з 89 голосами в Колеґії. Загальна кількість досі відданих голосів по стейтах подає понад 47 мільйонів, при чому республіканці мають більшість п'ять мільйонів.

Айзенгавер переміг у Вірджінії й Флориді

Серед вісток, які приходили до виборчої республіканської квартири в готелі Комодор у Ню Йорку, найбільше захоплення викликали звідомлення про вислід виборів у південних стейтах. Демократична партія наперед рахувала на перемогу, якщо південні стейти підуть солідарно, як це було давніше. Показчиком для них мало бути здобуття Флориди і Вірджінії, а після того вони рахували на Мериленд, Ню Йорк і Каліфорнію. Коли ж наспіли вісті про республіканську перемогу в стейті Вірджінія, тоді демократи захиталися у своїй вірі в перемогу. Спочатку здавалося, що пропаде для них Савт Каролайна, але з часом там положення покращало, а зате погіршилося у Флориді та в Тексасі. Несподіванкою була теж республіканська більшість у пограничних стейтах, і це найбільше пригнобило демократичних провідників.

Гомінкий привіт Айзенґаверові після перемоги

Ню Йорк. — Вижидаючи висліду виборів, велике число республіканських партійних працівників і провідників зібралося в готелі Комодор, а серед них явився кандидат на президента, ген. Двайт Д. Айзенгавер. До 2,000 зібраних у балевій залі приятелів промовляв генерал двічі і вже в першій промові о год. 10:10 сказав таке: „Ми вже багато зробили, мої приятелі. Ми невідклично усунули самовдовілля з уряду. Без огляду, що станеться, від тепер ніхто не зможе піти до Вашингтону і сидіти самозадовільно, починаючи від п'яти відсотковців до червоних аґентів, яких вони називають „червоними оселедцями". Дальше він сказав: „Праця, яка стоїть перед нами, така, щоб Америка пробувала зробити Америку кращою". У відповідь на це, посипалися голоси: „Ви так зробите. Зробите!" У промові до громадянського комітіту, сказав переможний кандидат: „Тепер час, щоб кожний американець провірив своє сумління".

Болівія може припинити доставу олива

Вашингтон. — У столиці країни очікується можливість обмеження, а можливо, й припинення постачання до ЗДА олива з Болівії. Це може наступити внаслідок націоналізації рудних шахт у Болівії. Вже раніше достава 15,000 тон, що була передбачена неофіційною домовленістю була фактично зменшена на 10,000 тон. Таке зменшення розцінюється, як попередження про можливість дальших обмежень, які можуть допровадити до того, що Болівія перестане бути одним з джерел, з яких ЗДА черпають запаси цього важливого металю. Вдодатку, націоналізовані копальні переживають добу реорганізації, що спричинює, окрім загального неприхильного щодо вивозу наставлення нового керівництва, помітне обниження продукції. Різні познаки викликають також припущення, що американські й канадійські інженери і техніки не зможуть співпрацювати з новим зарядом копалень. Хоч видобування олива в Болівії рівняється всього двадцяти відсоткам загальної світової продукції олива, то одначе Болівія сьогодні має особливо важливе значення, з огляду на загрозу або недоступність інших запасів олива, які знаходяться в Малаях, Індонезії або інших частинах земної кулі, тепер загрожених комуністичним наступом. ЗДА в минулому році зужили біля половини світової продукції олива, всього біля понад 165 тисяч тон. Одночасно наспіли вістки про подібне ж можливе обмеження імпорту вольфраму.

НОВООБРАНИЙ ПРЕЗИДЕНТ І ЙОГО ЗАСТУПНИК

DWIGHT D. EISENHOWER

RICHARD M. NIXON

ДВАЙТ Д. АЙЗЕНГАВЕР

Дня 4-го листопада 1952 р. американський нарід обрав Двайта Дейвіда Айзенгавера президентом З'єдинених Держав Америки на найближчі чотири роки. Згідно з дотеперішніми підрахунками, — Айзенгавер був обраний величезною більшістю голосів в цілій країні, подібно як він був обраний теж кандидатом на президента на конвенції Республіканської партії в Шікаґо, дня 11-го липня ц. р. Факт, що Айзенгавер перед теперішньою передвиборчою кампанією не був активно заанґажований в партійній політиці, як і факт, що йому пропонували президентську кандидатуру теж провідники Демократичної партії, ще тільки підкреслює індивідуальність самого нового президента, а не партію, з рамени якої він кандидував.

Хто такий нововибраний президент Двайт Айзенгавер?

Двайт Д. Айзенгавер має тепер 61 рік. Він народився в місцевості Денісон в Тексас дня 14-го жовтня 1890-го року. Два роки після того батьки Айзенгавера та його п'ять братів вернулись до Абелін в Канзас і там ріс та виховувався теперішній нововибраний президент в обставинах твердого життя місцевости та дуже релігійного дому. По батькові і по матері Айзенгавер є німецького і швайцарського походження. Щоб допомогти родині в не дуже великих приходах, Айзенгавер і його брати працювали вже від молодости на різних заняттях, переважно в літній порі. — Двайт працював в місцевій молочарні. В 1909 році він закінчив середню школу з дуже добрим вислідом в науці і атлетиці.

Кілька років після того Айзенгавер продовжував заробкову працю, аж доки не склав іспиту до продовжування студій в моряцькій академії в Анаполіс та у військовій Академії у Вест Пойнт. Тому, що для студій в Моряцькій Академії він був кілька місяців старший віком, він вибрав студії у військовій академії у Вест Пойнт, куди його призначив тодішній республіканський сенатор з Канзас Джей Л. Бристов. Військову Академію, до якої він вступив 1-го липня 1911-го року, закінчив Айзенгавер в 1915-ому році, з рангою другого лейтенанта піхоти. Після того він був призначений до 19-го полку піхоти у Форт Сем Гавстон в Тексас, і там він познайомився та в 1916 році одружився з Маммі Джініва Доуд.

Дальше життя Двайта Д. Айзенгавера, це велика військова карієра та безліч призначень до найрізнородніших військових обов'язків. Його військові промоції були початково повільні, аж доки він не розвинув і не виявив своїх

(Закінчення на стор. 4.)

Колеґія електорів збереться 15 грудня

Вашингтон. — Наступний президент Злучених Держав буде обраний „урядово" аж 15 грудня. Нема сумніву, що виборці обрали президента вже 4 листопада, одначе офіційно вибору президента й віцепрезидента доконають електори, які, на підставі закону, збираються у своїх стейтових столицях „першого понеділка після другої середи в грудні". Вони завірять свої голоси для президента і для Сенату, а голосування буде перечислене 6 січня 1953 р. на спільнім засіданні Сенату й Палати Репрезентантів. Це називається система Колеґії Електорів. Технічно виборці обирають електорів на підставі висліду партійного голосування по стейтах, хоч у деяких стейтах тільки імена кандидатів являються на списках до голосування. Кількість електорів у кожному стейті призначується відповідно до числа сенаторів і конґресменів.

Напр. стейт А може мати сорок електорів. Республіканські виборці можуть дати 1,000,000 голосів у стейті, а демократичні 1,000,001 при загальному голосуванні. Одначе демократи дістануть повних сорок електорів у такому стейті, а республіканці жадного. В іншому стейті таке саме може статися з республіканцями, де вони можуть перемогти одним тільки голосом і післати до Колеґії Електорів своїх електорів. За такою системою меншість при загальнім голосуванні може обрати президента через Колеґію Електорів. Таке сталося трьома наворотами в історії Злучених Державах і тому тепер появляються змагання змінити цей закон.

НОВООБРАНИЙ ПРЕЗИДЕНТ МІЖ УКРАЇНЦЯМИ

Безпосередньо перед виборами, в Ню Йорку в готелю Комодор відбулася ще одна зустріч ген. Двайта Айзенгавера з представниками громадян чужого походження, які творили ще окрему республікансько-демократичну групу для вибору Айзенгавера і Ніксона. На фото (від ліва): редактор „Юкрейнісн Віклі", англомовного тижневика „Свободи", Степан Шумейко, голова українського відділу в Краєвому Комітеті Республіканської Партії Дмитро Галичин, нововибраний президент Двайт Айзенгавер та представник українського відділу в республікансько-демократичному громадському комітеті для вибору Айзенгавера—Ніксона, адв. Алберт Г. Дячук.

МОЖЛИВІСТЬ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ ПЕРЕМОГИ ТЕЖ В КОНҐРЕСІ

Хоч кінцевий вислід виборів до Конґресу в цій хвилині ще не відомий, бо не всі голоси підраховані, проте існують поважні можливості, що республіканські кандидати матимуть більшість теж в обидвох палатах Конґресу. Дотеперішні підрахунки голосування виявляють, що республіканці здобули 49 місць в Сенаті і 230 в Палаті Репрезентантів, проти 46 демократичних місць в Сенаті і 205 в Палаті Репрезентантів. Без огляду на те, чия буде кінцева перемога, вона не буде велика. У виборах до Конґресу заслуговує на окрему увагу факт, що в Массачусетс у виборах залишився позаду свого демократичного суперника республіканський кандидат на перевибір до Сенату, сенатор Генрі Кебот Ладж, дотеперішній лідер ліберальної республіканської групи в Сенаті та передконвенційний управитель особистої кампанії ген. Айзенгавера в змаганні за здобуття республіканської кандидатури на президента. Згідно з дотеперішніми підрахунками голосів вже перемогли відомі українцям республіканські сенатори Айвес в Ню Йорку і Смит в Ню Джерзі. Республіканці здобули теж два місця в сенаті зі стейту Коннектикат, який досі був репрезентований в Сенаті такими визначними демократами, як пок. сенатор МекМеґон та Вільям Бентон. Вибори принесли цим разом багато несподіванок теж в низці інших стейтів і міст та місцевостей. Кінцевих і остаточних підсумків виборів, що їх може офіціяльно подати тільки Виборча Рада, не можна сподіватися скоріше, як щойно за кілька днів, коли будуть підраховані не тільки всі голоси в стейтах, але й голоси тих американських громадян, що голосували поза межами своєї країни, виконуючи там військову, дипломатичну чи іншу службу.

Айзенгавер готовий відвідати Корею ще цього тижня

Існує можливість, що новообраний президент Двайт Айзенгавер ще цього тижня здійснить свою передвиборчу обіцянку та полетить на відвідини до Кореї. Минулого вівтірка, ще заки був відомий вислід виборів, ген. Айзенгавер промовляв коротко до двох тисяч переважно тих, що були активні у виборчій кампанії та зібралися в готелю Комодор в Ню Йорку, щоб очікувати висліду виборів. Ще на кілька днів перед виборами Айзенгавер твердив, що він поїде на відвідини до Кореї, щоб на місці познайомитись з можливостями закінчення війни.

Тимчасом з Кореї повідомляють, що там на центральному секторі фронту в т. зв. „залізному трикутнику" продовжуються найбільш запеклі і криваві бої, в яких бере участь теж артилерія і танки. Бої відбуваються із змінливим щастям і досі не дали ще жадного конкретного висліду. Ворог поносить в тих боях величезні втрати. На інших секторах фронту відбуваються „спорадичні бої".

Королева Єлисавета II відкрила англійський парлямент

Лондон. — Англійська королева Єлисавета II, вперше від 1886 року, коли її прапрабабка королева Вікторія відкривала парлямент, виголосила свою першу тронну промову та в той спосіб відкрила нову сесію англійського парляменту. Вона з'явилася в парляменті в товаристві свого чоловіка і дорадника князя Едінбурґу, в короні королеви Вікторії та в розкішних королівських шатах. Часописи пишуть, що промову виголошував милозвучний голос королеви, а слова цієї промови склав прем'єр Черчил разом і своїм консервативним кабінетом на Довнінґ стріті. Промова тривала 7 хвилин, і не мала несподіванок для політичного світу. Королева заявила, що її уряд внесе новий законопроєкт в справі реорганізації сталевого промислу та в справі зміни власника транспортових засобів. В такий спосіб в Англії консервативний уряд приступає до віднаціоналізації сталевого промислу та далекобіжного автобусового транспорту. Королева подала до відома, що уряд робитиме заходи, щоб поліпшити господарське положення країни. Бувший прем'єр Етлі заявив після промови, що в ній немає нічого, що вказувало б на змагання уряду запобігти фінансовій кризі в країні. Прем'єр Черчил твердив, що задумує перевести віддержавлення сталевого промислу і транспорту не з доктринерських причин, тільки для добра держави. Королева заявила в своїй промові, що „вона гаряче молиться про швидке перемир'я в Кореї", але додала, що англійські війська залишаться в Кореї. Єлисавета II повідомила, що її уряд далі буде працювати в рамах Північно-Атлантійського Пакту.

Совєтський літак над японською територією

Токіо. — Два американські ракетові літаки побачили в вівторок 4 листопада совєтський літак над північно-східною частиною острова Гокаїдо і гналися за ним коло п'ять хвилин, заки він не втік на совєтську територію. Це було в тій самій околиці, де 7 жовтня ц. р. совєтські літаки збили американський літак В - 29. Совєтський літак був типу ЛА — 11 або Лавочкін 11, це значить того моделю, що ним Совєти послуговувалися під час другої світової війни. Американська команда Далеко-східних Літунських сил не подає до відома, чи літаки ЗДА стріляли до совєтського „гостя", але японська місцева поліція повідомляє, що чути було в повітрі стріли скорострілів. Японські джерела повідомляють, що знайшли пропелер і деякі частини розбитого 7 жовтня американського літака В — 29. Японські джерела подають до відома, що совєтські військові літаки часто прилітають над японські територіяльні води. Японська влада просить уряд Злучених Держав Америки протестувати проти тих нелеґальних налетів, а японські оборонні літаки дістали наказ стріляти до совєтських машин, що налітають на японську територію. Японія не має прямих дипломатичних зв'язків із Совєтами.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except holidays by the Ukrainian National Association, Inc.
at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage privided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
В Джерзі Сити і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	$ 6.50	Six months	$ 6.50
На три місяці	$ 3.50	Three months	$ 3.50
Число з понеділка (з англійською частиною):		Monday's issue (the Ukrainian Weakly, English language suppl.)	
На рік	$ 3.00	One year	$ 3.00
На пів року	$ 2.00	Six months	$ 2.00

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

РІШЕННЯ БІЛЬШОСТИ

Двайт Д. Айзенгавер складе в січні наступного року присягу і перебере уряд нового президента Злучених Держав, обраного волею народу, що визнає принцип більшости основним і обов'язковим у демократії.

Голосування, яке тут рішило, є привілеєм і одночасно обов'язком свідомого громадянина, що любить свою країну і дбає про її добро, як про своє власне. В день голосування, голос президента Трумана є таким самим важливим, як голос найсірішої, нікому невідомої людини. Якраз та остання, а таких дуже багато, є в день голосування „паном положення", бо в Америці заважують маси, якщо тільки бажають заважувати і голосують. Бальот це таки дуже сильна зброя в руках вільного американського громадянина. Тому теж була цього року така завзята виборча кампанія, бо проводи головних партій рахувались з масовою участю у виборах і намагались ті маси перетягнути на свій бік. Це була боротьба за голос кожної людини в Америці, навіть за сантимент тих, що недавно прибули до Америки і ще не мають права голосувати, чи що повинні б ще приїхати, коли б було змінене законодавство. Це була боротьба також і за долю тих, що підростають і мають іти до армії та проливати кров в Кореї, чи деінде, можливо і в третій світовій війні. Це були звернення до розуму і серця, раз ясні й благородні, а другим разом притемнені, злосливі й лайливі. Та все те вже скінчилося.

Народ рішив. Подиву гідна вдача американського народу відразу до цього пристосувалася і життя пішло вже своїм руслом. Тільки, як дехто завважує, може ще який тиждень важко буде декому забути ті прикрости, що їх довелося зазнати в час виборчої кампанії . . . Але, назагал, є вже нині так, як про це говорив напередодні виборів губ. Стівенсон. Він візвав тих, що будуть на нього голосувати, щоб прийняли вислід голосування, як би він не випав, в „дусі традиційного американського спортменства".

Ще в час виборчої кампанії ми не раз писали, що не буде великих змін в домашній та закордонній політиці країни, без *огляду на те, яка партія переможе. Те саме можна повторити* і сьогодні з тим додатком, що також економісти заповіли перед самими виборами, що нема ніяких побоювань на зміни за гірше з економічного боку, бодай на найближчий рік. Це вказує, що країна стоїть таки на сильних ногах. Але є одна проблема, яка вибилась на одно з перших місць в час виборчої кампанії й яка залишиться важливою і по виборах. Це боротьба з комуністичною небезпекою та інфільтрацією і кремлівською агресією. Тому треба надіятися, що комуністична чистка в цій країні буде продовжуватись тепер ще більш енергійно, як досі.

Справу миру ставлено на першому місці, на тому самому, що й кремлівську агресію, бож одне з другим тісно пов'язане. На тему миру виголосили обидва головні кандидати багато промов, вони прямо переганялися в тому, хто з них скорше доведе до миру в Кореї, а далі й в світі. Тепер нововибраний президент стрінеться з дійсністю. По всіх тих гарних словах і заявах в справі скорого закінчення війни в Кореї й миру в світі, доведеться тепер шукати за тим чудесним способом, що розв'язав би загадку, як можна з честю і справедливо заводити мир у світі, коли партнером у цьому залишається надалі Сталін. Вже те одно є дуже великим тягарем, що спав на плечі нового президента, що треба хіба тільки молити Господа, щоб йому допоміг у цьому важкому ділі. Бо те, що можна було почути про цю проблему від обидвох кандидатів на президента в час виборчої кампанії є тільки доброю волею віддати свої сили справі миру, до якого змагає не тільки Америка, але й всі народи світу. Довкола цеї справи та її ворога, Москви, буде обертатися головно уся політика нового президента.

НЕВИКОНАНИЙ ОБОВ'ЯЗОК

Головний Уряд Українського Народного Союзу, виконуючи доручення Конвенції, закупив на весні цього року відпочинкову оселю в околиці Кернгонксон, відому вже як „СОЮЗІВКУ". Тому, що забудовання вимагали відповідного ремонту, її не можна було віддати до вжитку широкого загалу членства вже в цьому році. Ремонт продовжується і буде завершений перед відкриттям нового літнього сезону в наступному році. Члени УНСоюзу матимуть вже в найближчому сезоні величезні можливості провести свій відпустковий час в прекрасній гірській місцевості та з усіми відпочинковими вигодами. Робиться теж відповідну підготовку, щоби в тій оселі могли мати відповідне приміщення старші віком члени УНС. Сама оселя, своїм положенням, забудованнями та можливостями цілком відповідає потребам і цілям свого господаря — широкого загалу членства УНС.

Рівночасно з повідомленням про закупно оселі, Головний Уряд УНСоюзу виконав теж чергові доручення Конвенції відносно фондів на придбання та впорядкування оселі. XXII Конвенція УНСоюзу, яка відбулася на весні 1950-го року в Клівленді, зобов'язала, як відомо, всіх членів УНС, щоб вони, після закупна оселі, зложили на її фонд щонайменше по одному долярові, закликаючи рівночасно членів до більших пожертв на цю оселю, що повинна не тільки заспокоїти відпочинкові потреби членства та дати відповідний захист потребуючим старшим віком членам, але й стати репрезентативною вакаційною оселею американських українців, на що „Союзівка" має всі передумови.

Отже, згідно з цими рішенням Конвенції та закликами Головного Уряду, кожний член зобов'язаний зложити, разом із своїми місячними вкладками, щонайменше по одному долярові на „Союзівку". Але з жалем приходиться ствердити, що цей свій обов'язок виконала досі тільки відносно мала кількість членів. На іншому місці в цьому числі подаємо перший виказ тих членів УНСоюзу, що зложили на „Союзівку" більше, ніж обов'язковий один доляр. Приклад в цьому дають члени Головного Уряду УНС та працівники Головної Канцелярії й Редакції та Адміністрації „Свободи". Рівночасно проголошено список відділів, всі члени яких вже виконали цей свій обов'язок і зложили щонайменше по обов'язковому одному долярові на „Союзівку". Із списку виходить, що на всіх майже півсотні відділів, досі тільки 11 відділів виконало цей свій організаційний обов'язок. Де ж інші відділи?

Український Народний Союз та всі ми, його члени, дуже часто пишаємось власне тим, що ми завжди є між першими, які виконують свої громадські обов'язки. Досі майже завжди так бувало, що в усіх загально - громадських акціях, чи це були збірки на народні цілі, чи на допомогу, широкий загал членства УНСоюзу давав приклад для всіх інших громадян і перший виконував ці свої обов'язки. Невже ж тепер мало б бути інакше, та ще й у випадку акції, як переводить сам Український Народний Союз і насамперед для свого членства?

Хочеться вірити, що члени УНСоюзу теж і в цьому випадку виправдають свою заслужену славу та виконають цей свій обов'язок, як його виконували завжди та в усіх випадках. Про це повинні подбати теж урядники відділів, головно секретарі, збираючи щомісячні вкладки.

Ярослав Курдидик

„Стратегія нафти"

(Закінчення)

Дещо про нафту в цифрах

Для підготовки й ведення війни треба сьогодні за основні чинники враховувати вугілля і нафту. Вугілля є основним хребтом усієї індустрії, а зокрема воєнної. Ми є однак свідками, як продукція вугілля в світі і теж в Европі натрапляє на щораз то більші трудноші видобування і кількість, яка була потрібна, залишається далеко позаду. Напруження в світі, яке зумовила головним чином корейська криза, викликала великий попит на вугілля, але люди ніби не встигають видобувати. Це тому, що до продукції щораз то більше вугілля, потрібні щораз то нові людські руки. І тут механізація може тільки дуже важко заступити, наприклад, „забійчика", який мусить залісти в кожну щілину копальні. Тоді, коли підсилена продукція нафти іде майже механічно й автоматично дальше.

Загальні запаси нафти в світі розраховують на 80 мільярдів бочок (кожна бочка = 159 лтр.). З того майже половина, бо 35 мільярдів бочок, припадає на Близький Схід, з ЗДА мають 25 мільярдів бочок, Південна Америка — 10 мільярдів бочок, а решта 10 мільярдів бочок припадає для інших країн світу.

За чергою ідуть головні продуценти так:

Америка	270	міл. тон річно
Венесуеля	78	" " "
СССР	37.6	" " "
Персія	31.8	" " "
Сауд Арабія	27	" " "
Кувайт	17.2	" " "
Мехіко	10.6	" " "
Індонезія	7.2	" " "
Ірак	6.2	" " "
Колюмбія	4.8	" " "

Не потрібно бути аж великим знавцем, щоб вже з першого погляду не зорієнтуватися, яку ролю відограють три вищезгадані невеликі держави з Орієнту Персія, Сауд Арабія та Ірак у світовій продукції нафти та яка їхня роля в майбутньому при наростаючій моторизації збройних сил.

Продукція нафти в порівнянні її до часу вибуху другої світової війни з теперішнім часом тобто 1951 роком подвоїлася, а це вказує маркантно на те, що саме вимоги модерної війни стали поштовхом до розбудови нафтовидобування.

Америка, яка в минулих роках продукувала 2/3 з загальної кількости нафти в світі, зайняла тепер тільки трошки понад половину (51,6%). Вона стоїть і далі на першому місці з познакою 11% в загальному приростові.

Друге місце після Америки мала колись Росія, а опісля Мехіко, але тепер виросли два нові несподівані продуценти: Венесуеля — з 78 мільйонами тон і Близький Схід з 85 мільйонами тон. В останніх роках обидві ці країни підносять щораз то вище свою продукцію, тоді коли Совєтський Союз ніби заякорився на одному місці й дальших більших поступів не робить.

Та найважнішу ролю відограє тут, однак, видайність із вкладеного капіталу та затраченої енергії, на що вказують нам такі цифри. В середньому кожне нафтове верчення (шиб) давав на добу:

Америці . . . . . 11 бочок,
Венесуелі . . . . 220 бочок,

а на Близькому Сході 500—800 бочок. Таким чином, як бачимо, нафтові зложища є тут найбільші в світі й добування нафти найдешевше. Коли додати, що продукція самої тільки Персії виносить 32 мільйони тон і дорівнює майже продукції цілого СССР, нічого нема дивного, що такого сусіда хотіли б большевики позискати по-доброму, а якщо це не піде, то відібати силою його нафту.

В Абадані є найбільша рафінерія світу з денною продукцією 700 тисяч тон або 500 тисяч бочок в день. До того розбудовано т. зв. Пан-Арабський Нафтогін довжиною 1720 клм., який може цю саму кількість горючого перепомпувати до порту Сідон в Лібанові. І з неменшим вкладом капіталу розпочала в Сауд Арабії фірма „АРАМКО" (Арабсько-Американська Компанія) і серед пустині поруч нафтових шахт повиростали штучні міста — оази, зрошувані водою з артезійських колодязів. Чому Америка вложила стільки грошей в ці чужі піски стане кожному ясно, коли прочитає тільки одну цифру: в 1950 році пересічне зужиття нафти в Америці виносило 6,450,000 бочок в день або 62% світової продукції. (Тут не враховано того скільки зужито на потреби армії та скільки було б потрібно на випадок війни).

СССР зуживає в день 730,000 бочок, але за оцінкою знавців йому було б потрібно негайно щонайменше чотири рази стільки, себто 2,920,000 бочок.

Приблизна розцінка перського питання

З вищенаведених кількох цифрових прикладів видно зовсім ясно, чому довкола Персії згустіла атмосфера напруги, нервозности й воєнної непевности й чому цей стан можна назвати „стратегією нафти". А вона виглядає так: нафта, що знаходиться зараз під контролею зах. сил, — ЗДА, Канада, Мехіко, Південна Америка і до того ж Близький Орієнт мають разом 876 мільйонів тон або 72% загальної світової продукції. З решти — 62 мільйонів тон або 12% є в руках Совєтського Союзу або в країнах, які стоять безпосередньо під його контролею.

Розбудова літовищ на Кавказі і в околиці Єлістої та Каспійського побережжя, а далі поширення гарнізонів і перекинення туди найкращих військ МГБ (вони становлять 15-20% загального військового складу) вказує на те, що большевики наставлені на тому місці на оборону своїх нафтових зложищ і на евентуальне загарбання перських. Без цих зложищ большевикам, коли вони й далі думають про поширення світової комуністичної революції або іншими словами — російського імперіялізму — ніяк не обійтися.

Нагромадження військ на тому відтинкові вказує теж і на те, наскільки непевними почувають себе большевики, на яких тут дивляться кавказькі народи, як на окупантів. Очевидно, що всі кавказькі народи задивлені на Україну, як на свойого провідного брата, який у тридцятилітньому кривавому спротиві проти Москви не піддався їй ніколи, а тим самим дає й дальшу запоруку цим малим народам, що вони вповні можуть розраховувати на підтримку України в вирішальних визвольних змаганнях з большевицьким окупантом. Західнім державам слід також враховувати ролю всіх цих народів, на теренах яких (на цьому відтинкові) знаходяться зложища нафти, бо вони будуть рішати у випадку війни, „як задній буфер запілля", про те, що має статися з совєтською нафтою.

Під час другої світової війни через Персію й Ірак доставлено було Совєтському Союзові понад 5 мільйонів тон різних воєнних матеріялів. В тому теж часі розбудовано належно комунікаційні шляхи й приведено в належний стан примітивну до того часу перську й іракську залізниці. Усі вони розбудовані так, що йдуть майже прямими лініями від російських кордонів до Перського Заливу.

Умовою з серпня 1941 року між Персією й Іракой, з одного боку, та Англією й Росією з другого боку, тодішні війська обох союзників, з метою забезпечення шляхів сполуки й нафтових джерел, мали право тримати в тих країнах свої гарнізони. Від того договору залишилися ще по сьогоднішній день несимпатична спадщина — це клявзуля, за якою кожна поява чужих військ на терені Персії чи Іраку, потягає за собою автоматичне введення совєтських військ, з метою оборони цих країн.

Що воно на самому ділі означає — не тяжко домислитися. Простори, які лежать між Кавказом і Перським Заливом мають для Англії, а тепер і для Америки велике значення в стратегічному та господарському аспектах.

Ще далеко перед вибухом першої світової війни тодішній міністр закордонних справ Англії, Лорд Керзон, сказав у

(Закінчення на стор. 3)

Василь Косаренко-Косаревич

Українознавство в політичних споминах німців

Під заголовком „Німецький сфінкс" започаткований перегляд останньої політичної німецької мемуаристики в „Свободі" ч. 249 ц. р. аналізою споминів ґрафа Блюхера і фон Папена.

Цим разом приглянемося споминам постійного перекладача політичного проводу Німецького Райху від 1923 року, д-р Павла Шмідта під заголовком „Статист на дипломатичній сцені 1923 — 45", 1949, і „Статист на ґалерії 1945—50", 1951, та книжки К. Г. Абсгаґен-а про адмірала Канаріса під заголовком „Канаріс — патріот і світовий громадянин", 1950. На тлі біжучого історично-політичного розвою, кожний доказовий вияк політичного думання і діяння проводу німецького народу й його райху мусить цікавити кожну свободолюбну людину, загрожену пангерманським мессіянізмом-імперіялізмом будь-якої чеканки. Тимбільше, що продовжує загрожувати кожній свободолюбній людині конкуруючий з ним панмосковський мессіянізм-імперіялізм російсько-совєтської чеканки.

За винятком Блюхера, кожний автор намагається виправдати себе або свого героя від усього того, що наброїв Гітлер своєю божевільною політикою. Спільним є їм також нарікання на дисгармонію між провідниками чільних установ для зовнішньої, внутрішньої, господарської та воєнної політики Німецького Райху. Головно ж, — на інтриґанство між Ґерінґом, Гіммлером, Ґеббельсом, Ріббентропом, Кайтелем і інших, у погоні за ласкою Гітлера. Але спільним знаменником їх усіх є брак правдивого знання істотности справжньої загрози з боку власного німецького або чужинного конкуруючого московського тоталітаризму.

Від Шмідта, як доктора філософії і шефа перекладчиків німецького міністерства закордонних справ та Гітлера при всіх важливіших зустрічах і на таких же конференціях із чужинцями як представниками своїх держав, можна і треба очікувати докладнішого знання справ, що були темою даних розмов. Таке очікування оправдує він тільки щодо питань Заходу. Щодо питань Сходу блистить він ігноранцією пересічного німця. Він згадує принагідно унезалежнення Карпатської України та Словаччини, але на мировому суді у Відні вирішились на його погляд тільки „претенсії Мадярщини до Чехословаччини". Йшло там не про визначення границь-кордонів між Мадярщиною і Карпатською Україною, а тільки між мадярами і чехами. Так само лінія Керзона є в нього „польсько-російською" границею, а не польсько-українською, дарма що між північно-східними кордонами Польщі і південно-західними кордонами РСФСР лежить простір земель білоруського й українського народів-націй.

Істотні розважання Шмідта в його споминах обертаються навколо протиставлення „людини доброї волі" і „фанатика" будь-якої ідеології. Всі його симпатії по стороні першої, всі його антипатії проти другого. Очолюючи відділ перекладачів, коли то він бував учасником майже усіх конференцій Гітлера з чужинцями та бенкетів, продовжував він стояти по стороні найфанатичнішого фанатика-злочинця а проти „людей доброї волі", хоч він сам засвідчує такий злочинний фанатизм Гітлера і його трабантів. Не тільки як перекладчик, але й як член НСДАП. Але й тепер, то є вже по успішній денацифікації, прозраджує Шмідт свою „добру волю" зачислюванням Буковини і Басарабії до „Росії" або до „Румунії".

Для Канаріса, німця з італійсько-грецькими предками, зразком усього того, що варте захоплення й подиву, є все типово англійське. Весь Схід є, в його очах, світом варварів. Український та інші немосковські народи в лоні цього Сходу цікаві йому тільки під поглядом можливости їх використання в боротьбу проти головного і панівного ворога — Москви. Ось чому Абсгаґен наводить факт контакту Канаріса з Коновальцем, якого він „особисто знав і цінив", щодо спільноти німецько-українських інтересів супроти москалів і їх російсько-совєтської імперії. Він пояснює теж ролю Мельника як наступника Коновальця. Але ні словом не згадує про подвійну гру німецького проводу, відому і всезнаючому Канарісові, яка проявилася в започаткований німецьким аґентом Ярим диверсії. Абсгаґен засвідчує чорним по білому, що „українці були для них (провідників Німеччини — ВКК) тільки фіґурою на шахівниці, якою в разі потреби зроблено тяг, але потім жертвували нею". Але він промовчує затію німецьких політичних грачів, розбити одинокий боєвий фронт українців проти всякого окупанта їх земель і здеклясувати його ідеологію засобом нацькованої братовбивчої міжусобної боротьби в його лоні.

У цитованому записнику про конференцію в потязі Гітлера в Ільнау дня 12-го вересня 1939 р. під заголовком „Українська проблема" читаємо: „Галичина і польська Україна будуть незалежними. (Під умовою, що таке зовнішньо-політичне упорядкування буде до вподоби СССР). На цей випадок маю я (Канаріс — ВКК) зробити відповідні приготування з українцями, щоб на випадок здійснення цього факту, викликати повстання через організацію Мельника (О.У.Н.) . . . Політичне ж поширення цього руху в напрямі совєтської України (ідея Великої України) мусіло би бути всякою ціною припинене. (Заввага олівцем: Передумови для цього видаються вже неоправданими)." Канаріс мав „послужити своїми зв'язками з українськими меншинними групами для інсценізації затіяних повстань". (Стор. 208—212).

Назагал символізує Канаріс також теперішнє наставлення і поступовання проводу цілого Заходу взагалі а ЗДА зокрема. Канаріс знав ліпше як хтобудь інший, що найбільшим ворогом свободолюбних і порядних німців і інших евроамериканців був побіч Сталіна Гітлер. Але з етично-моральних товчків не був він спроможний усунути цю небезпеку актом вбивчого засобу. Він обмежився тільки на спроби злагіднювати злочинність і загрозливість Гітлера. А чи ж не є це точнісінька паралеля до поступовання проводу ЗДА та інших частин демократичного Заходу супроти Кремля, Москви і російсько-совєтського московства? Чи ж не слід побоюватися, що паралельні причини зумовлять і паралельні наслідки? Тимбільше, що ця паралеля між політикою „апізменту" Канаріса супроти Гітлера, а Вашинґтону, Лондону і Парижа супроти Москви не обмежується тільки на теперішність.

Канаріс тужив за відновленням попереднього монархізму з кайзером замість вождя на чолі Німецького Райху. А чи ж уся політика Заходу щодо Сходу, опанованого колись російськими, а тепер совєтськими москалями, не маніфестується затіями віднови попереднього царизму-російнізму замість теперішнього вождизму-совєтизму? Отже виразніше і правдивіше: відновлення „тюрми народів" під фірмою „Россія" замість „концтабору народів" під фірмою „СССР".

О. Г.

ЧЕРВОНИЙ СКЕТЧ У СЛОВАЦЬКОМУ ВИКОНАННІ

(До восьмої річниці комуністичного путчу на Словаччині)

(19)

— А певне! А що ж було з тими саботажниками робити? Власне за рахунок їхнього майна можна було і базу під колгоспну господарку підвести і тих бідняків, що своїх домів не мали, мешканням забезпечити.

Господар дивиться на мене очима, повними ненависти і відвертається до вікна.

Решта пасажирів, що з витягнутими шиями досі прислухалася до нашої розмови, починає потихеньку обговорювати між собою нечувані досі речі . . .

Мовчить довго і „колгоспний піонер", але цікавість перемагає образу, і він знову обертається до мене:

— Ну, добре, — каже він, — а як же потім колгоспники ділилися урожаєм і всіми доходами?

Я починаю пояснювати йому систему трудоднів, колгоспні норми і нарешті переходжу до „розділу доходів":

— Спочатку здають так звані хлібозаготівлі, потім оплачують натурою роботу МТС, засипають насіннєвий фонд, фураж і т. д., а решту ділять між колгоспниками, відповідно до скількости вироблених трудоднів.

Питання хлібозаготівель і оплати МТС для слухачів незрозуміле, і його доводиться пояснювати зокрема. Оскільки цифри ще свіжі в моїй пам'яті, картина для словаків нарешті починає прояснюватись.

— То, значить, колгоспники не є власниками всіх своїх прибутків? — питає сусід.

— Чому ж не є? — вдаю здивовану. — А хто ж?

— Та з ваших слів виходить, що держава.

— А колгосп хіба не є частиною держави?

— Та і ми, селяни, є частиною держави, — злоститься господар, — але держава у нас хліба не забирала.

— То ви його самі продавали. Адже селянин не може сам з'їсти того всього, що дістає від своєї господарки, мусить частину кудись продати! . .

В розмову знову вмішується молодик з червоною кокардою:

— Певно, — каже він. — І то ще мусить шукати, хто в нього купить, мусить пильнувати, щоб його не обшахрували.

— Глупий ти, Михайле, — визвірюється на нього господар. — Коли ми продаємо, то тільки те, що вважаємо за потрібне, і стільки, скільки можемо продати. А ця пані каже, що колгосп спочатку віддає хліб державі! Значить, держава не числиться з тим, скільки лишається колгоспникам до розподілу. А як кому хліба не стане, тоді що?

— Тоді підете до Ревуци і купите собі готового в державному склепі, — кажу, байдуже здвигаючи плечима, і дивуюся, що мій співрозмовець не відразу зрозумів суть справи.

— Як!!! — аж підскакує він. — На землі працювати, а хліб купувати?! .

— Що ж тут дивного? — відповідаю спокійно. — В нас землі куди більше, і земля куди краща, а наші селяни купують хліб у місті. Менше роботи селянкам . . .

Мій новий знайомий пильно дивиться якусь хвилину мені в очі й, видно, лиш тепер починає мене розуміти.

— І ви кажете, що було добре? — питає.

Я ледве скошую очі в бік на молодика з червоною кокардою і відповідаю:

— Певно, що було дуже добре . . .

— По-вашому — добре, по-нашому — зле! резюмує він розмову.

— Тому й тікали! — кидає хтось з-заду.

— Кожна глибока соціяльна зміна видається з непривички страшною, — кажу знову. — А потім люди привикають і навіть хвалять . . .

— Правду кажете, пані, — підтримує мене молодий партизан. — І наші люди, як привикнуть, то будуть хвалити і колгоспи і комунізм.

— Або, як не сподобаємо і не привикнемо — то повтікаємо, — обзивається мій сусід.

— Повтікаєте? — питаю.

— Куди?

— Не знаю . . . До Америки, наприклад . . .

— От цього, — кажу, — у нас уже ніяк не можна.

— Що значить „не можна"!! . Ми і дозволу не будемо питати — повтікаємо! . .

Я сміюся:

— Того ви не зробите! Ви думаєте, що в Совєтському Союзі таке недбальство про кордони, як у вас? Та у нас ні заєць не перебіжить, ні птиця не перелетить, не то що чоловік не перейде. Окрім того, на кожного втікача закордон видається за зраду батьківщини вирок смерти, а вся його родина автоматично за законом з 1937 року засуджується на 25 років в'язниці. Навіть ті рідні, що не живуть разом з утікачем і не знають про його намір караються десятьма роками ув'язнення. Тому у нас нема випадків утечі закордон.

У словаків обличчя розтягаються від надмірного подиву:

— Правда це?!! — питається відразу кілька голосів.

— Правда. Є такий закон.

Мій суссід аж свиснув:

— Оце люди, держава! . .

— А навіщо ж цей закон? — питає поліціянт.

— Щоб не втікали, звичайно.

— А навіщо ж люди мають тікати?

— А хіба я знаю? От, хотять утікати — і втікають . . .

— А чому ж у нас не тікали?

— Та й у вас тікали, але тим, напевне, ніхто не цікавився.

— Ні, — каже мій сусід, — у нас не втікали. У нас не було причини тікати, коли можна було виїхати, хто куди хотів, леґально. І багато наших людей виїжджало з дому, але тільки для того, щоб заробити грошей і вернутися назад. От, наприклад, Кам'яни: ми маємо мало землі, а село багате, бо в ньому лежить не одна тисячка долярів. Я сам був у Америці 5 років, поки заробив собі на заснування варстату. І тепер ще багато наших людей через війну не може вернутися з-за океану додому. У нас багато худоби, розвинений промисел і торгівля і тим ми компенсуємо брак і непридатність землі. Ну, а як нас більше не пустять закордон, тоді що?

— Як прилучитесь до Совєтського Союзу, то і без Америки матимете вдоволь праці, — потішаю я господаря.

— І зароблятимемо на одні „топанки" місячно, — докидає знову хтось уїдливо з-заду.

Автобус час до часу застрягає між „пжеказками" (перешкодами), що їх за наказом нової влади поробили словаки вздовж дороги. „Пжеказкі" — це щось, як би величезні пачки, зложені з грубих стовпів і виповнені до верху камінням. Мали вони своїм завданням у майбутньому стримувати німецькі танки. Навіть не для фахівця, а просто для людини, яка бачила сучасну війну, ці „пжеказкі" видавалися наївною дитячою грою.

(Продовження буде).

Дам'ян Горняткевич

ЛІДІЯ ГОРБАЧЕВСЬКА — МИСТЕЦЬ УКРАЇНСЬКИХ ВИШИВОК

З усіх численних галузей українського народного мистецтва найзамітніші — писанки й вишивки. В них бачимо сліди прадавньої традиції, в них виявляються теж якнайкраще культурні цінноці українців. Значення українських вишивок є тим більше, що саме в них збереглися до наших часів залишки мистецьких надбань двох великих стилів: княжої доби й козацької епохи: перша доба позначується вживанням золотих ниток (головно на Буковині, Басарабії й частково на Поділлі), а спадщиною другої епохи являються шовкові нитки (в Полтавщині, Київщині та Поділлі). Дорогі, вибагливі парчеві тканини й пишні строї княжих часів є притаманні для цеї найщасливішої доби в нашій історії, вони щезли згодом під впливом політичного лихоліття, щоби ще раз відродитися в часах козаччини, та врешті перейти у стан нидіння під час крайнього суспільного поневоелння в Україні — за кріпаччини й панщини. Отож живий відблиск стилів в українській ноші цих минулих літ, бачимо ще й сьогодні на наших вишивках. В них відзеркалюється все: дух епохи, радість і біль нашого селянства любов до краси, а попри це вражає глибокий зміст призначення вишиваних предметів, зв'язаних із родинними, чи релігійними обрядами.

Неймовідрне багатство українських вишивок, бо не тільки кожний повіт, але іноді й поодинокі села мають свої окремі зразки, — розбуджувало творчу фантазію вишивальниць до нових спроб у цій ділянці, а саме до композиційних зусиль, або до культурної модернізації. Такі зусилля — хоч як вони хвилюють уми наших пуританів, приклонників традиційних форм, не нові. Вистане згадати прізвища відомих у нас новотворів, як, напр. родину Шкирбляків з їх високомистецькими осягами в гуцульській дереворізьбі, чи Івана [illegible]юка в кераміці, або Ірину Біляньску (зі Сокальщини) з її революційною писанковою творчістю.

Вслід за цими далекосяжними зусиллями в згаданих ділянках українського народного мистецтва, можна було очікувати теж визначних появ у царині наших мереживо. Щоправда, ще до вибуху другої світової війни являлися на Великій Україні (головно в Полтавщині) деякі індивідуальності й в цій галузі народної творчості, але в жахливих умовинах большевицького життя вони не могли розвивати свобідно своїх дарувань.

Справжня спроба відродження постала щойно на еміграції, а доконала її п. Лідія Горбачевська, уроженка соняшної Херсонщини. Змушена політичними одіями 1920-их років, Горбачевська виїхала зі своїм чоловіком (поважним науковцем-економістом) на Прикарпатську з великим запалом плеканню українського мистецького шитва. Щоб збагнути якнайглибше суть наших вишивок Л. Горбачевська почала свою працю від збирання і копіювання найбільше типових зразків вишивок з усіх земель України, звертаючи спеціяльну увагу на давні взори. Навіть на Підкарпатті вдалося їй знайти одну старовинну українську вишивку ще з половини XIII ст., яку вона старанно відробила, зберігаючи її стонований кольорит. Придбавши відповідну скількість давніх зразків, п. Горбачевська намагалася збагнути властиву мистецьку й технічну суть цих вишивок, та аж тоді почала компонувати. З-під її рук виходили чимраз складніші й досконаліші твори. Вона зберігала з початку оригінальну кольористичну ґаму окремих орнаментаційних мотивів, але згодом змінювала кольорит, підпорядковуючи його центральній частині своєї композиції. І так прим. білі мережива полтавських гаптів переміновалися в її працях у чудову золотисту ряму, яка закривала цілу симфонію найвибагливіших тонів, зачарованих у прекрасному орнаменті домінуючої партії макати. Другою прикметою її вишивок — це досконалість техніки. Ніякий спосіб мереження — навіть найскладніший, — не є їй чужий. Врешті вона впровадила в своїх творах власні зразки стібів, такі складні й такі вишукані, що іноді доводиться розглядати їх про допомозі побільшуючого скла, бо око глядача не може відразу збагнути тайни її техніки. Одним із засобів Л. Горбачевської, це застосування найбільш різнородного матеріялу в її працях. Вона покористується всім: вовною, бавовною й шовком в одній і тій самій макаті, але все підпорядковує свому композиційному задумові, кожний матеріял є дл янеї тільки засобом для осягнення цього, чи іншого ефекту.

Аналіза орнаменту відкриває перед дослідниками різні шляхи. В побудові орнаменту обов'язує перш усього закон ритму, як у музиці й в поезії. І саме у вишивках щось із музики, чи поезії, вони дають не тільки зорову насолоду, але й змушують нас вслухатися в дивну тайну творчого захоплення, яке переживала наша артистка й яке передає нам. Та є в її працях ще щось цінніше для нас — це ціла Україна, краса нашого красвиду, всечим жили й в що вірили наші предки, наївна, але щира символіка, давня тужлива пісня — зачарована в найбільш майстерних взорах.

Щодо властивого призначення, речі Л. Горбачевської виявляють чисто декоративной характер, найчастіше є це макати, доріжки, рідше альбоми й подушки, Але є між ними також зовсім дрібні вишивки, справжні чічки-мініятури, обрамовані широким пасмом шовкових ниток.

Дивлючися на її твори, глядач має враження, що кожня з цих вишивок була заздалегідь передумана аж до найменших подробиць. Але п. Горбачевська впевнює, що всі її праці — це чиста імпровізація, вона сама має в уяві лише зарис декоративної схеми й щойно підчас дальшої праці виринають деталі, зв'язані з відповідним кольоритом.

Наша артистка виступала ще в часі свого перебування в Німеччині на різних спеціяльних виставках зі своїми експонатами, викликуючи щире захоплення знавців. Нераз теж приходилося їй демонструвати свої праці перед американцями в Мюнхені.

П. Лідія Горбачевська приїхала перед двома місяцями до Америки й мешкає тепер у Ню Йорку. На запрошення наших пань із Ліги Українсько-Американської Молоді, вона виступить зі всіми своїми чудовими експонатами на міжнародній виставці творів народного мистецтва, де вони здобудуть собі належне признання.

Її небуденні твори, як вицвіт розвитку українського шитва, повинні бути опубліковані в спеціяльному альбомі. Це була б найкраща форма утривалення цих шедеврів.

Працівники московської амбасади відвідували доми втікачів в Англії

Ще раз британські часописи заповнилися звідомленнями про нові енкаведівські методи членів московської амбасади в Лондоні приневолювання втікачів з країн за залізною заслоною до повороту „на родіну".

Дипломатичний кореспондент лондонської газети „Дейлі Телеграф" пише, що у вівторок, 14 жовтня ц. р., два працівники московської амбасади в Лондоні, Сичев і Огоголнєв, прибули до Брадфорду, в якому перебуває біля 6 тисяч втікачів-добровільних робітників різних національностей та непрошеним відвідуванням їх домів, намовляли повертатися до совєтського союзу.

Уповноважений британського міністерства закордонних справ подав до відома преси, що діяльності представників московської амбасади присвячено пильної уваги і в цій справі ведеться слідство.

Найбільш правдоподібно, що про подорож московських агентів до Брадфорду було наперед повідомлено відповідні британські власті, бо, як відомо, дипломатичним представникам Москви і її сателітів від 10 березня ц. р. обмежено роз'їзди в цій країні до простору радіусом 25 миль від т. зв. „Гайд Парк Корнер" у Лондоні. В іншому випадку британський уряд вже домагався б видалення двох згаданих росіян з В. Британії.

В зв'язку з такою діяльністю совєтських агентів „Йоркшір Пост" писав в числі за 27 жовтня ц. р.:

„Всяка охорона для европейських добровільних робітників"

„Пан М. Вебб, соціялістичний член парляменту від брадфордської центральної виборчої округи, в якій живе більшість з 6-ти тисяч европейських добровільних робітників, запевнив їх вчора ввечорі, що він зробив все можливе, для їх охорони.

Він дав запевнення на зібранні в „Механік Інститут" в Брадфорді після прийняття депутації від Е. Д. робітників, яка вручила йому надрукований протест проти відвідин домів чужинців працівниками російської амбасади. Лист був підписаний Керівниками латвійської, литовської, української, білоруської і естонської організацій.

Протест висловлює подяку п Веббові за заступництво, яке він зробив негайно після недавніх відвідин до Брадфорду двох працівників російської амбасади в Лондоні, які заходили до домів европейських добровільних робітників і намовляли їх повернутися за залізну заслону.

„Ми булі б раді, якщо б можна було стримати турбуванян нас представниками совєтської амбасади" — говорить лист. Представники СССР мусіли знати перед приїздом до Брадфорду, що ми всі, що складають вищеназвані національности, не маємо жодного бажання повернутися під російський режим. Чому, тоді, мусять вони приїжджати і турбувати наших людей і наводити на них страх?

„Живучі свідки"

Ми ані на хвилину не приймаємо заяви, яка мала вийти від росіян, що вони відвідували европейських добровільних робітників на жадання їх рідних. Ми твердо переконані, що ціла справа вдвідин европейських добровільних робітників з метою намовлення їх до повороту за залізну заслону існує тому, що ми всі є живими свідками страхіть і звірств, які там були доконані в ім'я комунізму.

Чи може будь-яка здороводумаюча людина сумніватися щодо долі, яка мала б очікувати кожного, хто б повернувся, особливо для тих, що, як частинну відплату за гостинність, одержану в цій країні, ніколи не переставали в своїх намаганнях розкривати фальш у російській пропаганді?

Ми глибоко обурені заявами російської амбасади про те, що вони відвідують лише російських громадян, що є неправдою, бо наші батьківщини є окуповані силою і ми ніколи не бажали російського громадянства. Тому російська амбасада не має права числити нас своїми громадянами".

До чисельно зібраних пан Вебб сказав: „Ми повинні належно обходитися з цими людьми (европейськими добровільними робітниками — Ред.) і як довго вони дотримуються права, так довго їм належиться всіляка охорона, яку передбачує це право. Як довго я є членом парляменту від центрального Брадфорду так довго вони будуть мати умови для своєї охорони".

Він дальше сказав, що до нього приходили репрезентації від людей, які заявляли, що їх переслідують. До цього часу не можливо було встановити „відповідальних доказів". Але те, що сталося останнього тижня є великою різницею. Існують докази на коли це правда, я найгостріше проти цього протестую".

П. Вебб сказав, що він порушив цю справу усно в міністерстві закордонних справ та написав до міністра закордонних справ, подаючи йому факти. Тепер зроблено домагання за „негайним і чуйним розслідженям" цієї справи".

(Українська Думка, Лондон)

Кожний свідомий українець та кожна свідома українка вважають своїм обов'язком стояти в рядах Українського Народного Союзу, щоб своїм членством збільшити кадри ідейних українських працівників!

„СТРАТЕГІЯ НАФТИ"

(Закінчення зі стор. 2)

своїй пропам'ятній промові, перестерігаючи Англію перед російською загрозою на тому відтинкові, таке: „Чи хочете, щоб Багдад перемінився в нову російську столицю на півдні? Чи може хочете, щоб росіяни контролювали наші головні шляхи до Індії, а їхні воєнні кораблі щоб обстрілювали всі наші стратегічні пункти та загрожували нашим колоніям?"

Слова ці набирають особливого значення, коли візьмемо під увагу ще й евентуальні дії та засяг стратегічного летунства, що їх не передбачив тоді цей великий політик.

Цей момент дуже влучно характеризує еспанський військовий журнал словами, що „Схід і Захід приложили в Персії один одному дула пістолів до серця і тепер тільки питання: хто перший потягне за спуск". На нашу думку, коли б Совєтський Союз відважився перший потягнути за спуск і спровокувати перську війну, то можна припустити, що Америка скоріше відважиться знищити нафтові знищити нафтові зложища на терені СССР ба навіть і на Близькому Сході, щоби тим чином позбавити свого противника пального та унерухомити всю його воєнну машинерію. Це коштувало б Америці великих затрат на довіз пального з-за океану але вона, треба припускати, скоріше піде на це велетенське ризико, ніж на капітуляцію перед большевиками.

Така мабуть буде розв'язка в цій частині світу. Вона включить в себе повну мобілізацію всіх ресурсів, а серед них основну ролю, як погінний бойовий двигун, гратиме нафта. І тому те, що позначуватиме найближчу воєнну добу, можна окреслити назвою: „стратегія нафти".

Ставайте членами Українського Народного Союзу, а тимсамим і співвласниками 13-ти мільйонового майна організації!

ЧЛЕНИ І ВІДДІЛИ У. Н. С., що виконали свій обов'язок і зложили на фонд „Союзівки"

СПИСОК Ч. I.

Члени Головного Уряду та працівники Головної Канцелярії і Редакції, Адміністрації та Друкарні „Свободи":

Ім'я	Сума
Д. Галичин	$25.00
Р. Слободян	25.00
Г. Герман	25.00
Д-р Л. Мишуга	25.00
С. Куропась	25.00
В. Гірняк	25.00
Д-р А. Кібзей	25.00
П. Кучма	25.00
Т. Шпікула	25.00
О. Лисогір	15.00
Г. Жеребняк	15.00
А. Васильовська	15.00
Д. Капітула	10.00
В. Коссар	10.00
Д. Шмагала	10.00
І. Романишин	10.00
Д-р І. Вавиленко	10.00
І. Кокольський	10.00
В. Дідик	10.00
М. Давискиба	10.00
О. Штогрин	10.00
В. Гуссар	10.00
А. Драган	10.00
С. Шумейко	10.00
С. Гладкий	7.00
Е. Парніцький	7.00
С. Федів	6.00
Я. Кулинич	6.00
Д. Кравець	6.00
Д-р С. Демидчук	5.00
В. Чапленко	5.00
Д. Слободян	5.00
В. Кушнір	4.00
[illegible] Постолюк	4.00
И. Волощук	3.50
Меланія Мелянович	3.00
О. Котик	3.00
С. Курляк	3.00
Иосифина Гібайло-Гіббонс	3.00
С. Шимон	3.00
В. Назаревич	3.00
Т. Гіль	3.00
І. Книш	3.00
В. Цьолко	2.00
М. Думанська	2.00
М. Ільків	2.00
У. Явна	2.00
І. Козак	2.00
І. Лапичак	2.00
И. Левицька	2.00
Т. Лютвиняк	2.00
К. Маґура	2.00
В. Мельник	2.00
Г. Ольховий	2.00
Н. Онишкевич	2.00
В. Сохан	2.00
Е. М. Райен	2.00
Л. Луців	2.00
Н. Мерена	2.00
Л. Лапичак	2.00
М. Стецюк	2.00
О. Кейс	2.00
М. Твердовський	2.00
А. Лапичак	2.00
Е. Сарахман	2.00

Відділи, що прислали на фонд „Союзівки" по доляру від всіх своїх членів:

Відділ	Сума
12 в Гартфорд, Конн.	$ 17.00
120 в Аликвипа, Па.	157.00
131 в Москеґон Гайтс, Міш.	4.00
255 в Вест Нютон, Па.	30.00
383 в Бриджпорт, Конн.	156.00
392 в Кеммерер, Вайомінґ	8.00
396 в Пітсбурґ, Па.	42.00
448 в Олифант, Па.	30.00
467 в Джанстави, Па.	13.00
472 в Шікаґо, Ілл.	50.00
479 в Филаделфії, Па.	8.00

ХРОНІКА УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ

В НІМЕЧЧИНІ

НОВИЙ ОРГАН В НІМЕЧЧИНІ: „РІДНА ЦЕРКВА"

В Мюнхені вийшло ч. 1. журналу „Рідна Церква", органу Української Православної Думки, що його видає церковне управління УАПЦ у Мюнхені.

В БЕЛЬГІЇ

УКРАЇНСЬКІ ВУГЛЕКОПИ В БЕЛЬГІЇ

Як подають брюссельські „Вісті", згідно з найновішою офіційною статистикою є тепер 1,320 українських вуглекопів у Бельгії, з чого 1,275 працюють внизу копалень, а 45 на поверхні.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ У. Н. СОЮЗУ!

Спорт

ЩАСТЯ ВІДВЕРТАСТЬСЯ ВІД УСК-у

УСК—ПРАГА А.К. 2:3 (1:1)

УСК: Цьолко — Сєрант, Шміґель — Чайківський, Підгорецький Р., д-р Кравченюк, (Павлюк В.) — Вітюк, (Голюка Ю.), Лапичак А., (Маланчук), Голюка Е., Павлюк Р., Колодій.

Прага: Розбора — Петлічка, Таусінґ — Горват, Яніс, Урбіндер — Цікан, Рачек, Копецкі, Гранічка, Старобін.

Факти: Ворота здобули: 22 хв. Голюка Е., 23 хв. 1:1 Копецкі, 46 хв. 1:2 Гранічка, 60 хв. 1:3 Гранічка, 71 хв. 2:3 (одинадцятка) Павлюк Р. — Наріжняки: 4:2 для Праги. Невикористані ситуації: УСК 4, Прага 3. Вільні: УСК: 9. Прага 9. Публіки: біля 300. Суддя: Тім Кевілл.

Ню Йорк, дня 2 листопада ц. р. — Саме недавно я мусів студіювати філософа Генрі Берксона (1860-1941), який сказав, що ми можемо розуміти речі поза нами тільки релятивно; щоб зрозуміти речі абсолютно треба бути ними. Цю мудрість я хочу примінити до двох типів симпатиків УСК-у: тих, що є в справах УСК-у кожною тканиною свого тіла і тих, що неживучи в тих справах, по-своєму слушно готові кидати на УСК атомову бомбу. Фактом є, що, відкидаючи футбольну сторінку, УСК-ові „не везе". Доказом цього програні до Варшави і Праги. В цьому парадокс хоче, щоб ці два змагання були дотепер найкращими. Сьогодні з поворотом таких визначних особистостей футболу як Лапичака А. і д-ра Кравченюка О. (в Німеччині УССК Мюнхен) ми дивимося притомно в краще майбутнє УСК-у

Ми, українці Ню Йорку, (точніше симпатики УСК-у) хотіли б бачити наш клюб переможцем кожної неділі, але ми не можемо забути, що треба вміти й програти. Крім того, ми бачимо в других як першуни програють з тими з останнього місця. Це прохаю взяти під увагу пригнобленим симпатикам, а спеціяльно нашим улюбленцям — змагунам УСК-у. Тепер УСК має 6:6 точок і 13:12 воріт.

На другу неділю УСК грає знову „вдома" проти Швідіш С.К. на Гантс Пойнт Стедіюм.

УСК юніори — ПРАГА юніори 1:0 (1:0)

УСК юн.: Кулак — Заяць, Гавриляк, (Кокольський) — Наливайко, Кисілько, Маслевич — Коваленко, Шпон, Лектей, Василькевич, Гошко.

Сьогодні наші юніори „святкували" свою першу перемогу над сильними силою і бігом юніорами Праги. Пишучи ці рядки, не можу забути тих гарних загрань трикутниками в нападі, тих стрілів на ворота, як рівнож брак кондиції. З технічного боку — тільки так далі, з кондиційного боку — муситься поправити. А на питання про бажання самі юніори дали відповідь гарними змаганнями і мусять її давати на майбутнє. Ворота здобув Коваленко.

Роман Лисняк

ДЕЛЬПАРК — С.Т. „ТРИЗУБ" 3:1 (3:0)

Змагання за мистецтво І-ої Дивізії незаслужено програли змагуни „Тризуба" які боролися на чужому грищі не тільки проти своїх противників, але також і проти судді, що своїм свистком сильно кривдив наших змагунів у користь теперішніх першунів І-ої Дивізії. Тільки завдяки спортовому вихованню змагунів і симпатиків „Тризуба" на грищі не дійшло до ніяких інцидентів.

Гра була ведена з сильною перевагою „Тризуба", та певність у стрілах деяких змагунів і суддя, що 100%-их правильно стрілених воріт не узнає, не дозволили С.Т. „Тризуб"-ові зійти з грища, як побідникові.

Видців 1,000 осіб.

Филаделфія, 2 листопада 1952. **П.**

РОЗШУКИ

Пошукую сина КОСТЯ ЛЕСІВ з Рожанки Вижної і **МИХАЙЛА ШВЕДА.** Хто б знав про них прошу повідомити на адресу:

АНДРІЙ ЛЕСІВ
Box 421, W. Brownsville, Pa. U.S.A.

ГІРТ зі Львова шукає пп. **БАКОВ ЯРОСЛ.** і **НЮНЯ.** Голоситись:

Filotex C. A. — Madricessa Marron 22, Caracas, Venezuela (Sen. Hirt).

ДВАЙТ Д. АЙЗЕНГАВЕР

(Закінчення зі стор. 1-шої)

надзвичайних організаційних і провідницьких спосібностей та властивостей. Його велика карієра почалася щойно в 1926 році, після закінчення Школи Командування і Генерального Штабу у Форт Лівенворт в Канзас. Його різноманітні призначування включають: Піхотна Панцерна Школа в 1922 р.; Військова Воєнна Колеґія в 1928; Військова Промислова Колеґія в 1935; асистент екзекутивного старшини в Бюрі Асистента Секретаря Війни в рр. 1929-1933; Бюро Шефа Штабу в рр. 1933-1935; асистент до ген. Мак Артура на Філіппінах в рр. 1935-1940; — шеф штабу Третьої Армії в рр. 1940-1941; шеф Відділу Воєнного Плянування в Генеральному Штабі Департаменту Війни та рівночасно асистент шефа штабу і керуючий Операційним Відділом. В половині 1942-го року він вже був генерал-лейтенантом та командуючим генералом на европейському воєнному театрі.

Дня 8-го листопада генерал Двайт Айзенгавер командував американськими десантними збройними силами в Північній Африці і з кінцем того місяця був іменований головним командантом аліянтських збройних сил. В грудні 1943-го року він був призначений головним командувачем всіх аліянтських експедиційних збройних сил, — плянуючи і координуючи сухопутні, морські і авіяційні збройні сили для десанту в Нормандії, що відбувся 6-го червня 1944 року. До ранги повного генерала його підвищено в літі 1943 р., а в грудні 1944 року він вже був іменований генералом Армії.

Дня 8-го травня 1945 року ген. Двайт Айзенгавер підписав акт про безумовну капітуляцію Німеччини, яким закінчено другу світову війну в Европі. Негайно після того він був призначений американським військовим губернатором Німеччини, з головною квартирою у Франкфурті.

Дня 19-го листопада 1945 р. ген. Айзенгавер був призначений шефом штабу американських збройних сил на місце генерала Маршала і залишився на тому пості до 7-го лютого 1947 р., коли то на його місце був призначений ген. Омар Бредлі. Від червня 1948 року до грудня 1950 р. ген. Айзенгавер був президентом Колумбійського Університету. В тому часі він виголосив багато публічних промов, з'ясовуючи при цьому й своє розуміння принципів уряду та громадянства. В грудні 1950 року він дістав відпустку з університету та був призначений головним командувачем всіх американських збройних сил в Европі, перебираючи рівночасно головне командування збройними силами країн Атлантійського Пакту. На тому пості він залишився аж до половини цього року, залишаючи Европу, щоб взяти участь — як він це казав — в „новому поході", цим разом в змаганні за здобуття найвищого уряду в країні. Цей його „похід", як і всі попередні, закінчився тепер блискучою перемогою.

Допомога Формозі незалежна від політичних змін

Тайпеї, Формоза. — Асистент секретаря стейту Ачесона Джан М. Алісон заявив, що ЗДА продовжуватимуть військову і господарську допомогу Формозі без огляду на те, хто буде вибраний президентом в Америці. Він сказав, що ЗДА рішені не допустити до того, щоб Формоза впала в руки китайських комуністів. Може прийти до того, що війська ЗДА залишать Корею, коли там буде велика корейська армія, яка могла б боронити країни, але, заявив Алісон, „ми не думаємо зовсім залишати Азію". Далі підкреслював Алісон, що в цій справі немає розбіжности думок між політиками з департаменту стейту та представниками військового штабу. Асистент Алісон твердив, що Америка радо привітає той факт, коли б азійські народи хотіли об'єднатися для спільної оборони перед комунізмом. „Сьома фльота ЗДА далі сповнюватиме своє завдання", бо ні теперішня ні майбутня адміністрація не допустить до того, щоб „Формоза дісталася в комуністичні руки".

Об'єднання російських еміґрантів

Під таким заголовком „Ню Йорк Таймс" у вчорашнім числі приносить вістку, про створення координаційного Центру російської еміґрації в Мюнхені у Німеччині. Окрім російських організацій, до центру приступили п'ять еміґрантських „меншостевих" груп. Статут Центру зложений так, що до об'єднання не можуть пристати країни й реакційні групи й дає можливість приступити іншим поміркованим групам. Часопис підкреслює, що існує припущення про приступлення до об'єднання українських поміркованих груп, які поставились підозріло до об'єднувальних зусиль. Адмірал Стівенс, що очолює Американський Комітет для звільнення народів Росії заявив, що статут нового об'єднання „не перешкоджує приступити російським і національним групам, які схильні сприйняти засади самовизначення, без попереднього вирішення". У найближчих трьох чи чотирьох місяцях розпічнуться з Німеччини радіопередачі Центру в російській, українській та інших мовах.

Українські діти на першому місці на Міжнародній Жіночій Виставці

Ню Йорк. — У вівторок 4 листопада відбувся в пополудневих годинах контест здоров'я, краси й ноші дітей 26 різнородних етнічних груп, що беруть участь у Міжнародній Жіночій Виставці, яка відбувається в казармі 71 полку при Парк евеню й 34 вулиці. З кожної групи виступали десятеро дітей і з кожної групи одна дитина вигравала одну золоту медалю. Із української групи дістали золоті медалі двоє дітей, а саме Зоя Лебідь і Богдан Хомут, а восьмеро дітей срібні медалі. Окремо ще двоє українських дітей, а саме згадана Зоя і Христина Бартко затанцювали українського козачка для показу перед усіми групами. У вівторок був День Латинської Америки на виставці і з цієї нагоди багато еспанців відвідало український відділ. В суботу 8 листопада, в год. 1.30 сполудня відбудеться дитяча програма національних груп, серед яких виступить українська дітвора з своїмописом. Повна українська програма призначена на закінчення цілої виставки в суботу від год. 9.30 ввечорі.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвітя, а просвіта — це сила!

ЗМІНА АДРЕСИ!

Ще раз пригадуємо нашим передплатникам, що змінюють місце свого побуту, щоб одночасно з повідомленням про зміну адреси обов'язково присилали поштовими марками 10 ЦЕНТІВ за виготовлення нової адресарної кліші, а члени УНС ще й число свого Відділу.

Адміністрація „Свободи".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Місячні збори Тов. „Дністер" від. 361 відбудуться в суботу, 8. листопада, о год. 8. ввечорі, у власній домівці, 116 Ave. A. У програмі зборів звіти з діяльности, звіт фінансовий і опікунів хорих. Після зборів відбудеться півгодинна доповідь про „Часи німецької окупації на Західно-Українських Землях". Доповідає В. Барагура. — М. Малетич, предсідник, П. Кучма, фін. секр., І. Собенко, кас.; В. Барагура, рек. секр.

БАЛТІМР, МД. — Бр. Пресв. Тройці, від. 320 повідомляє, що місячні збори відбудуться в неділю, 9. листопада, в год. 2. по полудні, в Укр. Нар. Домі, 3101 O'Donnell St. Проситься всіх членів прийти на час і вирівняти свої вкладки і даток на Союзівку. — Г. Шулька, предс.; І. Малко, секр.

ЕМБРИДЖ, ПА. — Бр. св. О. Николая, від. 276 повідомляє, що місячні збори відбудуться 9. листопада, о год. 1:30 по полудні. Проситься прибути на час. Напоминається всіх довгуючих членів прийти на збори і вирівняти свою належитість, бо наступні збори вже будуть річними зборами, на яких буде більше справ до полагодження. Хто з Вашої Родини ще не є нашим членом прийдіть з ним на збори, а ми радо впишемо. — Уряд.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. — Тов. „Мир", від. 324 повідомляє, що місячні збори відбудуться в суботу, 8. листопада, о год. 8. ввечорі. Просимо всіх членів прибути громадно і вирівняти залеглі і біжучі членські вкладки до УНС. — А. Горохівський, предс.; Н. Вурак, кас.; І. Струк, секр.

ШІКАГО, ІЛЛ. — Бр. св. Стефана, від. 221, повідомляє, що місячні збори відбудуться в неділю, 9. листопада в год. 12:30 по пол., в Домі Відділів УНСоюзу, 841 N. Western Ave. На порядку дня є важні справи до вирішення, тому приявність всіх членів й члениць є важна. — Ф. Васильовський, предс.; Д. Максимюк, кас.; Т. Шпікула, секр.

ПОДЯКА

Отсим складаємо найщирішу подяку **Вп. д-р О. Оришкевичові** 102 Albemarle Road (Cor. McDonald Ave.) Brooklyn, 18, N. Y. — за переведення щасливо операції і солідної лікарської опіки, нашому синкові Левчикові. Бажаємо дальших успіхів на користь людям потребуючим лікарської опіки.

Род. Дроздович.

Посмертні Згадки

ЗОФІЯ БІЛАС, членка, Сестрицтва Пресв. Богородиці від. 33 УНСоюзу, в Шікаґо, Ілл., померла 16. жовтня 1952 р. на удар серця. Родилася в селі Іскань, повіт Перемишль, Україна. До УНСоюзу вступила в 1923 р. Полишила в смутку двох синів, Михаїла і Мирослава і 3 дочки, Катарину, Ольгу і Гелену, всі подружені, 5 внуків і брата Михаїла. Похорон відбувся 20. жовтня, з похоронного заведення до Укр. Церкви св. Петра і Павла при участи родини, членкиць УНС і знайомих, а опісля на вічний спочинок на Mount Hope Cemetery. — В. Їй П.!
А. Дзюрдзевич, секр.

МИХАЙЛО КАТОЛА, член та бувший предсідник від. 327 УНСоюзу „Запоріжська Січ" помер 30. вересня 1952 р., в Гемпстеді, Л. Ай., й був похоронений на цвинтарі в Вестбері біля Гемпстеду з укр. катол. церкви св. Володимира в Гемпстеді. Покійний походив з Вербиці, повіт Бібрка, Україна. Був членом понад 40 років. В глибокому смутку полишив жінку Юстину, трьох синів і дочку з їх родинами і чисельних приятелів та знайомих. — В. Й. П.
В. Курчак, секр.

ІВАН КУНАРСЬКИЙ, член Бр. св. О. Николая, від. 5, У. Н. Союзу, в Асторії, Л. Ай., помер 30. жовтня 1952 р., у 44 році життя. Покійний родився в селі Голешів, пов. Жидачів, Західна Україна. В смутку полишив дружину Марію і дочку Евдокію і сина Соловко. Похорон відбувся з дому жалоби в понеділок, 3. листопада до Укр. Кат. Церкви Чесного Хреста, а опісля на цвинтар св. Івана, Лонг Айленд. — В. Й. П.
П. Барнич, секр.

ТАРЗАН, ч. 2947. До лісу.

„Рухайся швидко, О'Рорке", приневолював Люкаг. „Ми мусимо бути далеко на нашому шляху в джунґлях, заки вартівники викриють нашу неприсутність".

„Я піду перший цим разом", він додав. „Перекинь зброю через мур та йди за мною".

„Щоб бути безпечним, ми мусимо дійти до лісу, перед зустріччю з патрулею", тихо говорив Люкаг. „Спішись і принеси линву".